

Františkovo slovo

č.183

Když se církev podobá bicyklu

Křest jako síla k překonání zla

Ježíše nelze překonat, nelze Jej použít

Papež: Ježíš nám připravuje místo v nebi

Zůstávat s Pánem, abychom měli odvahu vyjít ze sebe

Duch svatý je Průvodce paměti a dává nám jistotu

Papež: Odolat „pastoraci aplausů“, zploštěnému myšlení a názorové dezorientaci

Petrův nástupce: Předávání víry nás ospravedlňuje

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Když se církev podobá bicyklu

Vatikán. V lidských dějinách se vždy odporovalo Duchu svatému a brojilo proti změnám a novinkám, kázal dnes papež František. Při ranní eucharistii v Domě sv. Marty se zamýšlel nad různými postoji, které lidé zaujímají v dnešních liturgických čteních, když jim Pán předkládá něco nového a originálního.

Janovo evangelium (10,22-30) dobře vystihuje uzavřenost učitelů Zákona, která se později mění v rigiditu. Jde o lidi, kteří staví do středu sami sebe, jsou neteční vůči působení Ducha svatého a nevnímaví vůči čemukoli novému. Papež upozornil zejména na jejich naprostou neschopnost rozeznat znamení časů, protože jsou uvězněni ve slovech a idejích.

„Vrací se stále k téže otázce, nejsou schopni opustit svůj uzavřený svět, vězí v okovech slov. Obdrželi zákon, naplněný životem, ale predestilovali ho na ideologii, a tak se stále točí dokola, neschopni vyjít. Jakákoli novinka je ohrožuje.“

Boží děti by měly být zcela odlišného ražení, pokračoval papež, a navzdory možné počáteční zdráhavosti by měly svobodně klást do středu Ducha svatého. První čtení (Sk 11,19-26) to dokládá na vzoru prvních učedníků, kteří se podvolovali Duchu a hlásali Boží slovo také mimo zavedená schémata. „Poslouchali Ducha svatého, aby vykonali ještě něco více než revoluci“, zdůraznil František, „byla to důrazná změna, jejímž jádrem byl Duch svatý, nikoli zákon.“

„Církev byla v pohybu, přesahovala sama sebe. Nebyla to uzavřená skupina vyvolených, nýbrž misionářská církev. Rovnováha církve totiž spočívá právě v její pohyblivosti – podobá se jízdě na kole, které je stabilní a dobře funguje v pohybu, ale pokud ho necháš stát, upadne. To je dobrý příklad.“

Otevřenost a uzavřenost jsou dva protipóly, popisující možnou lidskou reakci na vanutí Ducha. Otevřenost je vlastní apoštolům a učedníkům, přičemž jejich počáteční váhání je nejenom lidské, nýbrž také zaručuje, že se nedají čímkoli oklamat a že později najdou cestu v modlitbě a rozlišování.

„Odpor vůči Duchu svatému bude vždycky existovat – stále, až do konce světa. Kéž nám Pán dává milost, abychom dokázali odolat tomu, co pochází od ďábla a bere nám svobodu, a abychom se otevřeli všemu novému, co pochází od Boha v síle Ducha svatého. Kéž nás obdaří milostí rozlišovat znamení časů, abychom se dokázali zhostit rozhodnutí, která se v danou chvíli nabízejí.“

Generální audience

25.4.2018

Křest jako síla k překonání zla

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v našich úvahách o křtu, a to stále ve světle Božího slova. Evangelium totiž osvětluje kandidáty na křest a vzbuzuje v nich přílnutí k víře: „Vždyť křest je zcela zvláštním způsobem „svátostí víry“, protože je svátostným vstupem do života víry“ (*Katechismus katolické církve*, 1236). Víra je odevzdání sebe sama Pánu Ježíši, kterého uznáváme za „pramen vody tryskající do života věčného“ (*Jan 4,14*), za „světlo světa“ (*Jan 9,5*), za „vzkříšení a život“ (*Jan 11,25*), jak se ještě dnes v přípravě učí katechumeni, kteří se blíží k přijetí svátosti křesťanské iniciace. Katechumeni, které vychovává naslouchání Ježíši, Jeho učení a dílo, tak opětovně prožívají to, co zakusila samařská žena, žíznící po živé vodě, či slepec, který otevírá zrak světlu, anebo Lazar vycházející z hrobu. Evangelium v sobě nese sílu, která proměňuje člověka, jenž ho přijímá s vírou, a vymaňuje ho z ďablovy nadvlády, aby se naučil sloužit Pánu v radosti a novosti svého života.

Ke křtitelnici nikdy nepřicházíme sami, nýbrž nás doprovází modlitba celé církve, jak připomínají litanie ke svatým, které předcházejí modlitbě exorcismu a pomazání olejem katechumenů. To jsou gesta, která již od nepaměti ujišťují všechny, kteří se již brzy znovu narodí jako Boží děti, že modlitba církve jim pomáhá v boji se zlem, doprovází je na cestě k dobru a přispívá k tomu, aby se vyprostili z moci hříchu a mohli tak přejít do království božské milosti. Modlitba církve. Církev se modlí a modlí se za všechny, za každého z nás! My, církev, se za druhé modlíme. Modlit se za druhé je něco velmi krásného. Kolikrát se vůbec nemodlíme, protože zrovna nic naléhavě nepotřebujeme. Měli bychom se ale, ve spojení s církví, modlit za druhé: „Pane, prosím tě za potřebné lidi, za ty, kteří nemají víru...“ Nezapomínejte – modlitba církve probíhá neustále, avšak my do ní máme vstoupit a modlit se za všechny Boží lid a za lidi, kteří modlitbu potřebují. Z tohoto důvodu se příprava dospělých katechumenů vyznačuje opakovanou modlitbou exorcismu, kterou nad nimi kněz pronáší (srov. KKC1237) a která žádá o vysvobození ze všeho, co odděluje od Krista a brání niternému sjednocení s Ním. Také v případě dětí prosíme Boha, aby je vysvobodil z prvotního hříchu a posvětil je na příbytek Ducha svatého (srov. *Křestní obřady pro křest malých dětí*, 56). Děti. Modlit se za děti, za jejich duchovní a tělesné zdraví. To je způsob, jak děti chránit modlitbou. Jak dokládá evangelium, sám Ježíš bojoval se zlými duchy a vyháněl je, aby poukázal na příchod Božího království (*Mt 12,28*) – jeho vítězství nad ďáblou mocí uvolňuje prostor Boží svrchovanosti, která přináší radost a směřuje se životem.

Křest není jakési kouzelné zařikávání, nýbrž dar Ducha svatého, který jeho příjemce uschopňuje k boji proti duchu zla, na základě víry, že „Bůh poslal na svět vlastního syna, aby zničil moc ducha zla a vyvedl člověka z temnot do svého podivuhodného světla“ (srov. *Křestní obřady pro křest malých dětí*, 56). Ze zkušenosti víme, že křesťanský život trvale podléhá pokušení, zejména pokušení odloučit se od Boha, jeho vůle a společenství, abychom upadli do osidel světských svodů. Křest nás na tento každodenní zápas připravuje a dodává k němu sílu. Rovněž posiluje v boji s ďáblem, který, jak říká sv. Petr, se nás jako lev snaží zhltnout a zničit.

Kromě modlitby předchází křtu pomazání prsou olejem křtěnců, kteří „z něj čerpají sílu, aby se zřekli ďábla a hříchu dříve, než přistoupí ke křtitelnici a zrodí se k novému životu“ (*Žehnání olejů*, úvod, 3). Antičtí zápasníci se polévali olejem, který proniká do tělesných tkání a blahodárně v nich působí, aby posílili svalstvo a snáze se vyprostili z protivníkovy sevření. V ohledu na tuto symboliku zavedli první křesťané zvyk pomazávat tělo kandidátů na křest olejem, který požehnal biskup (Toto je modlitba pronášená při žehnání oleje katechumenů a vyjadřující jeho význam: *Bože, sílo svého lidu, na tebe spoléháme, když podle tvé vůle užíváme oleje jako znamení síly. Prosíme tě, požehnej tento olej pro naše katechumeny; a všem, kteří budou tímto olejem označeni, dej moudrost a sílu svého Svatého Ducha, aby stále lépe rozuměli Kristovu evangeliu a aby v nich rostlo odhodlání Krista následovat. Přijmi je za své syny a dej jim nový život ve své církvi* - Obřad žehnání olejů, Čtvrtek Svatého týdne), aby tak skrze toto „znamení spásy“ vyšlo najevo, že moc Krista Spasitele posiluje v boji proti zlu a vítězí nad ním (srov. *Křestní obřady pro křest malých dětí*, 105).

Je namáhavé zápasit se zlem, uniknout jeho klamu, opětovně nabrat sílu po vyčerpávajícím boji, avšak je nutné vědět, že celý křesťanský život je zápas. Zároveň je ovšem třeba vědět, že nejsme sami a že se Matka církev modlí za to, aby její děti, znovuzrozené ve křtu, nepodlehly nástrahám zlého, nýbrž zvítězily nad nimi mocí Kristovy Paschy. Jestliže nás posiluje Vzkříšený Pán, který přemohl vládce tohoto světa (*Jan 12,31*), můžeme také my ve víře sv. Pavla opakovat: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (*Flp 4,13*). Všichni můžeme zvítězit a všechno přemoci, avšak silou, kterou dává Ježíš.

Vatikán. Při ranní mši v kapli Domu sv. Marty kázal papež František o sepětí lásky a služebnosti. Podnět si vzal z dnešního evangelia (*Jan 13,16-20*), jež podává slova, pronesená Ježíšem po té, co umyl nohy učedníkům při Poslední večeři. Svatý otec vyzdvihl, že Ježíš skrze eucharistii učí lásce a zároveň služebnosti.

„Při Poslední večeři se Ježíš rozloučil s učedníky obsáhlou a krásnou promluvou, před níž učinil dvě ustanovující gesta – řekl v úvodu papež. Tato gesta byla určena učedníkům i budoucí církvi a tvoří základ jejího učení. Ustanovením eucharistie dává Ježíš učedníkům jíst svoje tělo a pít svoji krev a potom jim umyje nohy. Z těchto dvou gest se rodí dvě přikázání, která umožňují církvi růst, pokud jim zůstaneme věrni.“ Prvním je Ježíšovo přikázání, abychom milovali bližního nejenom *jako sebe sama*, nýbrž tak *jak On miloval nás*.

„Bez lásky církev nemůže růst, nemůže dýchat, a mění se v prázdnou, přetvařující se a planě gestikulující instituci. Chodíme v Jeho těle. Ježíš nám říká, jak milovat. Až do konce!“

Druhé Ježíšovo přikázání – vysvětloval dále papež – vyplývá z umývání nohou, jak čteme v evangeliu: »Jestliže jsem vám umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy umývat jeden druhému nohy« (*Jan 13,14*). K oběma přikázáním pak Ježíš přidává upozornění, dodal papež: »Sloužit můžete, pokud vás pošlu. Nejste větší než já, objasňuje Ježíš: »Služebník není víc než jeho pán, posel není víc než ten, kdo ho poslal«. Toto je jednoduchá a pravá pokora.

„Je to vědomí, že On je větší než my všichni a že všichni jsme služebníci. Ježíše nelze překonat, nelze Jej použít. On je Pán, nikoli my. To je Pánova závěť. Dává se za pokrm a nápoj a říká nám: takto se milujte. Umývá nohy a říká: takto si vzájemně služte. Služebník nikdy není víc než jeho pán. Jsou to pádná slova a gesta, jež jsou základem církve. Budeme-li dbát těchto třech věcí, nikdy se nepomýlíme.“

Mučedníci a mnozí svatí si takto počínali - pokračoval Petrův nástupce. Byli si vědomi, že jsou služebníci. Ježíš však přidává další upozornění: »Vím, které jsem si vyvolil« a »jeden z vás mne zradí«. Proto je záhodno, aby na sebe ve ztišení každý nechal pohlédnout Pána:

„Znamená to dovolit Ježíši, aby mne pronikl svým pohledem. Pocítíme mnohé: pocítíme lásku anebo možná nic, budeme zablokováni, pocítíme zahanbení. Vždycky však nechme vstoupit Ježíšův pohled. Stejný pohled, kterým se díval při večeři na svoje učedníky. Pane, ty víš, ty víš všechno.“

Jako Petr v Tiberiadě: »Ty víš všechno – ty víš, že tě miluji« (*Jan 21,17*), víš, co je v mém srdci. Láska až do konce – končil papež František – je služba. A uijme poněkud vojenský výraz, který se sem hodí: podřízenost. Ježíš je největší, já jsem služebník, nikdo Jej nemůže překonat.“

Kázání z Domu sv. Marty

27.4.2018

Papež: Ježíš nám připravuje místo v nebi

Vatikán. Nebe není nuda, jak si někteří myslí, nýbrž setkání s Ježíšem – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty, když kázal o Božím příslibu věčné radosti. Důvěřujeme-li tomuto příslibu, kráčíme životem v bezpečí.

Petrův nástupce rozjímal nad liturgickým čtením ze Skutků apoštolů (13,26-33), které podává Pavlovu promluvu v antiochijské synagoze: »Obyvatelé Jeruzaléma a jejich přední mužové - prohlašuje Pavel – nepoznali, kdo je Ježíš. A když ho odsoudili vyplnili tím jen to, co říkali proroci [...] Bůh ho však vzkřísil z mrtvých. [...] A my vám hlásáme, [...] že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech«, na nás.

„S těmito Božími zaslíbeními – komentoval papež – se lid vydal na cestu v jistotě, která byla

pokračováním vědomí jeho vyvolení. A ačkoli lid nezřídka nebyl věrný, důvěřoval v ta zaslíbení, protože věděl, že Bůh je věrný.

„I my jsme na cestě. Ano, jsme na cestě. A když se zeptáme: kam? Jsme na cestě k nebi! Co je však nebe? Tady začínáme s odpovědí váhat. Nevíme dobře, co říci. Často máme na mysli abstraktní a vzdálené nebe. Někdo říká: ano, bude tam krásně. Někteří si ale myslí: Nebude trochu nudné být tam celou věčnost? Nikoli, nebe není takové. Jdeme vstříc setkání, definitivnímu setkání s Ježíšem. Nebe je setkání s Ježíšem.“

„Měli bychom se často zabírat myšlenkou, že kráčíme životem, abychom se setkali s Ježíšem – pokračoval Svatý otec. Toto setkání pro nás bude potěšením navždy. Co však mezitím dělá Ježíš? – zeptal se. Neočekává mne vsedě se založenýma rukama, nýbrž – jak poznamenává dnešní evangelium (Jan 14,1-6) – připravuje nám místo. Sám Ježíš říká: »Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků [...] odcházím vám připravit místo«. Co tedy dělá Ježíš?“

„Ježíš se modlí za mne, za každého z nás. Musíme si to opakovat, abychom se utvrdili. On je věrný. On se za mne modlí... v této chvíli.“

Kristův náměstek pak připomněl scénu z Poslední večeře, kdy Ježíš řekl Petrovi, že se za něho modlí (srov. Lk 22,32). „Nám všem říká totéž co Petrovi: Modlím se za tebe!“

„A každý z nás si má říkat: Ježíš prosí za mne, připravuje mi místo, pracuje. On je věrný a činí to, co přislíbil. Nebe bude setkáním s Pánem, který odešel, aby nám připravil místo, setká se s každým z nás. To nám dodává důvěru a zvětšuje naši důvěru.“

„Ježíš je až do konce světa knězem přímělcem. Kéž nám Pán dá toto vědomí, že jsme na cestě a máme tento příslib. Kéž nám daruje tuto milost hledět vzhůru s myšlenkou: Pán se za mne modlí“ – končil papež ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Angelus

29.4.2018

Zůstávat s Pánem, abychom měli odvahu vyjít ze sebe

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Boží Slovo nám i tuto pátou neděli velikonoční ukazuje cestu a podmínky k tomu, abychom byli společenstvím vzkříšeného Pána. Minulou neděli byl důraz položen na vztah mezi věřícím a Ježíšem, Dobrým pastýřem. Dnes nám evangelium podává Ježíše ve chvíli, kdy se prezentuje jako pravý vinný kmen a vybízí nás, abychom zůstali spojeni s Ním a tak přinášeli mnoho ovoce (srov. Jan 15,1-8). Vinná réva je rostlina, která tvoří jediný celek s ratolestmi, jež přinášejí plody jedině jsou-li spojeny s kmenem. Tento vztah je tajemstvím křesťanského života a evangelista Jan je vyjadřuje slovesem »zůstávat«, které se v dnešním úryvku opakuje sedmkrát. »Zůstávejte ve mně« - říká Pán. Zůstávejme v Pánu.

Jde o to zůstávat s Pánem, abychom nalézali odvahu vycházet ze sebe, ze svého pohodlí, z našich těsných a chráněných prostor, vydali se tak na otevřenou moře potřeb těch druhých a dali široký rozlet svému křesťanskému svědectví ve světě. Tato odvaha vyjít ze sebe a věnovat se potřebám druhých se rodí z víry ve vzkříšeného Pána a z jistoty, že jeho Duch provází naše dějiny. Jeden z nejzralejších plodů, který vzchází ze společenství s Kristem, je totiž závazek prokazovat lásku bližním a milovat bratry se sebezapřením až těm nejzazším důsledkům, jako Ježíš miloval nás. Dynamismus lásky věřícího není plodem strategie, nerodí se z vnějších podnětů, sociálních či ideologických požadavků, nýbrž ze setkání s Ježíšem, ze zůstávání v Ném. Ježíš je pro nás vinný kmen, z něhož čerpáme mízu, tedy »život«, abychom do společnosti přinášeli odlišný způsob života a nasazení, který klade na první místo ty poslední.

Jsme-li důvěrně spojeni s Pánem podobně jako kmen a ratolesti, jsme schopni přinášet plody nového života, milosrdenství, spravedlnosti a pokoje, jež plynou z Pánova vzkříšení. Tak jednali svatí, kteří žili plně křesťanským životem a dosvědčovali lásku, protože byli pravými ratolestmi na vinném kmene Páně. Avšak »ke svatosti není třeba být biskupem, knězem, řeholnicí či řeholníkem. [...] Všichni jsme povoláni být svatými tím, že budeme žít lásku a nabízet každému svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde jsme" (*Gaudete et exsultate*, 14). Všichni jsme povoláni stát se svatými, máme být svatí v tom bohatství, jehož se nám dostává od vzkříšeného Pána. Každá činnost – práce i odpočinek, rodinný a společenský život, výkon politické, kulturní a ekonomické odpovědnosti – každá malá či velká činnost, pokud je prožívána s Ježíšem v postoji lásky a služebnosti, je příležitostí prožívat v plnosti křest a evangelní svatost.

Kéž nám pomáhá Maria, Královna svatých a vzor dokonalého společenství se svým božským Synem. Ona ať nás naučí zůstat v Ježíši jako ratolesti na kmene a nikdy se neodlučovat od Jeho lásky. Nic totiž nemůžeme činit bez Něho, protože náš život je živý Kristus, přítomný v církvi a ve světě.

Kázání z Domu sv. Marty

30.4.2018

Duch svatý je Průvodce paměti a dává nám jistotu

Vatikán. Rozlišovat mezi dobrou a špatnou zvědavostí a otevírat srdce Duchu svatému, který dává jistotu – vybízel papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty v homilii na dnešní evangelium (*Jan 14,21-26*), kde se jeden z učedníků ptá Ježíše, proč se dává poznat jen učedníkům a nikoli světu.

„Šlo o dialog mezi zvědavostí a jistotou“ – komentoval papež, který pak vysvětlil rozdíl mezi dobrou a špatnou zvědavostí: „Náš život oplývá zvědavostí. Dobrá zvědavost – řekl - je vlastní hlavně dětem a projevuje se v určitém věku neustálým dotazováním se „proč?“. Ptají se, protože si všimnou něčeho, čemu nerozumějí a chtějí rozumět. Toto je dobrá zvědavost, která rozvíjí a utváří autonomii; a je také kontemplativní.

Proti tomu stojí špatná zvědavost – pokračoval papež – která je vlastní mužům i ženám, ačkoli někdo má za to, že muži jsou větší mluvčové než ženy. Špatná zvědavost strká nos do života druhých a pídí se po věcech, které nemá právo vědět, aby pak očerňovala. Tento typ špatné zvědavosti nás provází celý život; je to neustálé pokušení.

„Nelekat se, ale dávat si pozor: »toto se neptám, na to se nedívám, to nechci«. Je tolik kuriozit ve virtuálním světě, na mobilech apod. Děti tam jdou, jsou zvědavé a nacházejí tam spoustu špatností. V kuriozitách není žádný pořádek. Mladým musíme pomáhat, jak v tomto světě žít, aby touha vědět nebyla pouhou zvědavostí a nebyli uvězněni v kuriozitách.“

Zvědavost apoštolů z dnešního evangelia je ovšem dobrá – řekl dále papež. Chtějí vědět, co se stane. A Ježíš, který nikdy nic nezastírá, dává jistotu a slibuje učedníkům Ducha svatého, jenž je »naučí všemu a připomene všechno ostatní, co již řekl«.

„Jistotu nám dává Duch svatý v životě. Duch svatý nepřichází jako balíček, ze kterého si lze vyndávat jistoty. Nikoli. V míře, kterou se ubíráme životem, žádáme Ducha svatého a otevíráme své srdce, dostává se nám od Něho v dané chvíli jistota, odpověď pro danou chvíli. Duch svatý je druhem, je křesťanovi druhem na cestě.“

Duch svatý připomíná a osvětluje Pánova slova – pokračoval papež. Proto dialog lidské zvědavosti a jistoty mezi učedníky a Ježíšem vyústí poukazem k Duchu svatému - Průvodci paměti, který vede tam, kde je štěstí jisté, a pomáhá nám, abychom se neminuli cílem.

„Prosme dnes Pána o toto dvojí: nejprve o očistění od nedobré zvědavosti, o umění rozlišovat mezi dobrou a nedobrou zvědavostí v tom, co nemám vidět a na co se nemám ptát. A za druhé o milost otevírat srdce Duchu svatému, protože On je jistota, ujišťuje nás jako druh na cestě v tom, čemu nás učil Ježíš, a všechno nám připomene.“

1.5.2018

Papež: Odolat „pastoraci aplausů“, zploštěnému myšlení a názorové dezorientaci

Vatikán. Muž ticha, který dokáže procitnout uprostřed noci a kráčet temnotou okamžiků, jimž zcela nerozumí; muž spravedlivý, nenápadný a starostlivý ochránce – tak charakterizoval papež František svatého Josefa, kterého si církev dnes připomíná jako dělníka, při audienci pro vedení a zaměstnance deníku *Avvenire*. Tento list financovaný Italskou biskupskou konferencí byl založen před padesáti lety v Miláně a v klasifikaci nejrozšířenějších italských periodik se umísťuje na sedmé místo.

Zdravím ve vás laiky činné ve význačné a náročné oblasti, jakou je komunikace, řekl papež František hned v úvodu své promluvy. Jmenovitě pak pozdravil nejvyšší představitele Italské biskupské konference: jejího předsedu, kardinála Bassettiho; generálního sekretáře, biskupa Galantina, a předsedu administrativní rady, biskupa Semerara.

„Josef je mužem ticha. Na první pohled bychom ho mohli považovat dokonce za protiklad komunikátora. Ve skutečnosti však pouze tehdy, když umlčíme hluk světa i svého klábosení, je možné naslouchat, což je první předpoklad každé komunikace. V Josefově mlčení přebývá Boží hlas a vychází z něho ona poslušnost víry, jež nastavuje existenci tak, aby se nechala vést jeho vůlí. Nikoli náhodou je Josef mužem, který dokáže procitnout a vstát v noci, nenechat se odradit tíhou nesnází. Dokáže kráčet temnotou jistých okamžiků, jimž tak docela nerozumí, neboť jeho silou je povolání, jež ho staví před tajemství. A on mu přitakává a bezvýhradně se mu odevzdává.“

Josef je mužem spravedlivým, který se svěřuje Bohu a slouží jeho příslibu, je opatrovníkem a vychovatelem, který se stará o ty, kdo mu byli svěřeni, doprovází je v životě a předává své řemeslo – pokračoval papež František v charakteristikách svého oblíbeného světce. Načrtl pak paralelu mezi tesařskou dílnou v Nazaretě a redakcí deníku *Avvenire*. Připomněl, že nové technologické nástroje hluboce proměňují novinářskou profesi a vedou k větší spolupráci mezi tradičními a novými prostředky komunikace. Jak zmínil, v případě *Avvenire* jde zejména o další komunikační prostředky italských biskupů, totiž agenturu *Sir*, televizní stanici *Tv2000* a rádio *InBlu*.

„Rovněž církev je vystavena dopadu a vlivu kultury shonu a povrchnosti. Více než na zkušenost se sází na to, co je bezprostřední, na dosah ruky a může být okamžitě kozumováno. Nedostává-li se kritického srovnání a hlubšího pohledu, hrozí, že budeme vystaveni „pastoraci aplausů“, zploštěnému myšlení a rozšířené názorové dezorientaci, jež nenalézá styčné body. Nazaretský tesař nám připomíná naléhavou nutnost znovu objevit smysl zdravé pomalosti, poklidu a trpělivosti.“

Tichost svatého Josefa v sobě nese ještě další dva rozměry, pokračuje papež. Jednak vybízí k zachování našich kulturních kořenů, o něž nejlépe pečujeme tehdy, když jsme zaměřeni k Pánu Ježíši a bereme za svou jeho pokoru, jemnost, nezištnost a soucit. Církev kontemplující Kristovu tvář ji bez potíží dokáže rozpoznávat v lidské tváři a překonávat krákozraké, deformované a diskriminující pohledy, pokračoval papež v promluvě k novinářům z deníku *Avvenire*. Vyzval je pak, aby uchovávali dědictví otců:

„Neúnavně a pokorně hledejte pravdu, počínaje častým čerpáním z Radostné zvěsti evangelia. To nechť je vaší redakční linií, k níž se váže vaše kohorentnost. Právě to od vás vyžaduje vaše profese, takto vysoká je její důstojnost. Pak totiž budete mít světlo

k rozlišování a pravá slova, jež skutečnost vystihují, nazývají ji pravým jménem a neredukují ji na karikaturu. Nechte si klást otázky tím, co se děje. Naslouchejte, zkoumejte a diskutujte o problémech. Držte se daleko od slepých uliček, v nichž se zmítá ten, kdo má zato, že už pochopil všechno."

Papež novináře vyzval, aby usilovali o překonání sterilních a škodlivých sporů, a naopak doprovázeli na cestě ty, kdo se zasazují o spravedlnost a mír, všímali si chudých a trpících s vědomím, že periferie není koncem, nýbrž začátkem města. Slovy papeže Pavla VI. dále připomněl, že katolické noviny se nemají nechat vést tím, co budí dobrý dojem nebo získává nové předplatitele, nýbrž mají vychovávat k myšlení a kritickému úsudku. (Promluva k pracovníkům sdělovacích prostředků, 27. 11. 1971).

„Nemějte strach z angažovanosti. Slova – totiž pravá slova – mají váhu, unese je však jedině ten, kdo je vtěluje v život,“ loučil se papež František s novináři z italského deníku *Avvenire*.

Kázání z Domu sv. Marty

3.5.2018

Petrův nástupce: Předávání víry nás ospravedlňuje

Vatikán. Na svátek apoštolů Filipa a Jakuba kázal Petrův nástupce při ranní mši v kapli Domu sv. Marty o předávání víry, které není nábohem – proselytismem, jakým je např. hledání podpory pro fotbalové mužstvo.

Vyšel přitom z liturgického čtení (1 Kor 15,1-8), kde sv. Pavel říká Korintánům, že radostná zvěst vede ke spáse, pokud se jí drží přesně tak, jak jim ji hlásal: »Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal«. Papež pak objasňoval, že „víra není jen recitování Kréda, nýbrž vyjadřuje se v něm“.

„Předat víru neznamena podání informací, nýbrž založit srdce, založit srdce na víře v Ježíše Krista. Předávat víru nelze mechanicky, např. pokynem: »Vezmi si tuto knížku, prostuduj si ji a potom tě pokřtím«. Nikoli, cesta předávání víry je jiná: předáváme to, co jsme přijali. To je výzva, před níž stojí křesťan, totiž být plodný předáváním víry. A je to také výzva pro církve, aby byla stále matkou, která rodí děti ve víře.“

Papež pak položil důraz na to, že „předávání víry vede od pokolení k pokolení, od babičky k mamince, a to v ovzduší, které voní láskou. Vlastní Krédo není neseno pouze slovy, nýbrž jakýmsi domácím žargonem, pohlazením a laskáním. A svoji roli přitom mohou mít i chůvy či pečovatelky, které – jak papež poznamenal - jsou v Itálii stále častější, ať už jde o cizinky či Italky. Také ony mohou předávat víru a pomáhat růst.

„Předávání víry není nábor [proselytismus], nýbrž něco jiného, většího. Není to vyhledávání lidí, kteří podpoří určité fotbalové mužstvo, klub či kulturní centrum. To je sice dobré, ale víra se nešíří nábohem. Dobře to řekl Benedikt XVI., že »církve neroste proselytismem, nýbrž přitažlivostí«. Víra se předává. Avšak přitažlivostí, to znamená svědectvím.“

Dosvědčovat v každodenním životě to, co věříme, nás v Božích očích ospravedlňuje a v našem okolí vzbuzuje zvědavost.

„Svědectví vyvolává zvědavost v srdci druhého, a této zvědavosti se chápe Duch svatý a působí v ní. Církve věří skrze přitažlivost, roste přitažlivostí. A předávání víry nastává svědectvím, až k mučednictví. Kdo vidí tuto životní konsekventnost, stane se zvědavým a řekne si: »Proč tento člověk takto žije? Proč svůj život klade do služeb druhých?« A tato zvědavost je semínko, kterého se chápe Duch svatý a rozvíjí ho. Předávání víry nás činí spravedlivými, ospravedlňuje nás. Víra nás ospravedlňuje a jejím předáváním poskytujeme opravdovou spravedlnost druhým.“